

CULTURA POPORULUI

Ascultă chemarea naturii, iubește o și cercetează-o

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, preoți, studenți și școlari 200 Lei
Pentru autoritățile sătești 300
Pentru instituții particulare și de stat 400
Tar de la 500 de lei în sus, pentru subscripții acestor fol.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOEȘTE ȘI VEI PUTEA”
C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACTIA, STR. REGALA Nr. 16 Sec. I

BUGUREȘTI, 16 MARTIE 1930

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA Nr. 16

ANUL X, Nr. 316
Apare în fiecare Duminică

SERVICIUL CARE NE FAC CINSTE

Intre multe așezăminte de seamă, cu care țara noastră a fost înzestrată în timpul domniei rodnice și fericite a Regelui Carol, a fost și acel al Serviciului Maritim Român. Acesta însemna ieșirea din granițele înguste ale Regatului Român și pășirea în larguri, cu steagul al peste mări, vestind, de pe puntea vaselor ei de călătorie pe mare, că este și o țară Românească, cu destulă putere de a-și duce munca și numele ei și peste granițe. De unde mai înainte o mulțime de treburi și le făceau străinii, când era vorba de făcut un pas peste granițe, acum ne apucăm să ni le facem noi, să ne ducem singuri marfa noastră în țări străine, ba încă să putem duce noi alurea, prin mijloacele noastre, călătorii și mărfuri.

Inițierea Serviciului Maritim Român a fost, fără îndoială, o dovadă de putere a țării Românești, a fost mărturisirea, înaintea tuturor vecinilor, că am ajuns la o treaptă când ne putem mișca cu trâmbița noastră și avem în noi o viață și o bărbăție vrednică de toată cinstea.

Sunt peste 30 de ani de când acest serviciu a luat ființă. Cu toată paguba de care a avut o în anii dela început, că a pierdut pe Marea Neagră un vas cu numele de «Meteorul», totuși el nu s-a simțit și îndată numele României a început a se face cunoscut și cinstit prin el, în tot cuprinsul țărilor pe care le udă Marea Mediterană. În deosebi vasele care, fără de mărfuri de la noi, duceau mai cu seamă călătorii spre Constantinopol, Smirna, Atena, Siria și Egipt, erau făcute toată cinstea, prin frumoșii, curățenia, serviciul sprinten și luptele lor.

Văpșite în alb, vasele noastre treceau lungi și subțirațe, nu erau tototoale greoaie ca cele de altădată, păreau că se mișcă ușor pe luciul apelor. Și cu toate acestea nu erau vase subredne, cu care să fie frică să te avâți și să înfrunți mânia mărilor. Tu, ci erau tot vase lungi, peste o sută metri, cu care te simțea bine, ca pe niște largi corăbii. Așa a fost cu vasele «Impăratul Traian», care s'a pierdut anul trecut, sau cu «Regele Carol», așa cu «Dacia» și cu «România», care împreună cu «Regele Carol», fac serviciu de călătorii acum.

În veșmântul lor alb erau oredite LEBEDE și țigărașii să le vezi și le lăudau străinii. Aveau pe ele serviciu bun și umbiau lute. În 1923, Principatul de atunci al Constantinopolului, P. S. MELETIE, care acum e Patriarh al Alexandriei, mătreba dacă vasele noastre sunt tot așa de bune cum le lăudau înaintea de război. Veștii... ele izbutiseră să ne cădă nume bun. Străinii ne înnoșteau prin ele.

În Constantinopol, Siria, Alexandria se vorbea de frumoșele și bunele vase românești. Și am răspuns Patriarhului: — Înalt Prea Sfințe, au suferit mult în timpul războiului, dar acum au fost înnoite totul și merg strună tot

și frumos ca înalte. În adevăr, așa le-am cunoscut și așa le-am găsit și acum în proaspătă mea călătorie la Atena. Aceste vase au rămas acelea prin care ne cunoșc străinii pe întinșul apelor și ne cunoșc frumos și vrednic. Deci ele alcătuiesc un serviciu care trebuie să ne fie drag și de care să purtăm grijă.

Cu toate acestea nu e mult de când s'a auzit că Serviciul Maritim Român se desființează. În starea de sărăcie în care ne zbatem acum, căutăm să tăiem de ici, să tăiem de colo, pentruca bugetul Statului nostru să fie mai puțin încărcat. Totuși ar fi o greșală dacă în aceste știrgeri de cheltuieli, am cădea tocmai peste Serviciul Maritim. Cu dănsul sunt cheltuieli, e adevărat, dar cheltuieli care ar putea să nu mai fie, când am îngrijii de el în toate cum trebuie. Un serviciu ca acesta trebuie să trăiască prin el singur și să nu mai fie în sarcina Statului. Aceasta se poate și se prea poate, că doar aceasta e și temelia unui serviciu de negoț, cum are a fi și Serviciul Maritim.

Dar până să ajungem la aceasta, trebuie să facem pentru el toate cheltuielile. Nu se cuvine ca ceiaze s'a înființat cu însuflețire în vremea plină de zbor și zidire a Regelui Carol, să desființăm acum. Vom mai cheltui ce vom mai cheltui și va ajunge și acest serviciu să trăiască prin el. Nu e vina lui că a venit războiul și că i a împiedicat mersul pe care și l luase.

Mai mare ar fi însă paguba ca să desființăm acum ceiazele flințează cu cinste de peste 30 de ani. Ar fi o veste rea care s'ar răspândi în acest Răsărit al Europei, pe socoțea noastră. Ajunși cu acest serviciu până la treapta unde ne aflăm, ar fi lucru neînțelept să ne lepădăm de dănsul. Dimpotrivă, mai cuminte ar fi să-l îmbunătățim. Și chiar suntem acum la punctul când serviciul trebuie îmbunătățit. De când s'a înființat și până acum, are și el nevoie de înolri.

Vasele nu mai sunt întreținute ca altădată. De albe, sunt ele albe, dar, în vreme de un an de zile, se mai jerepesc. Trebuie să văpșite și curățite de două ori pe an. Acum se curățite numai odată pe an. Necurățite la fund, nu mai au nici luptele de mai înainte. Și o lăc și buruienii de mare se lipesc de fundul vaselor și nu mai alunecă ușor. Dar despre aceasta face să scriem al doilea articol, fiindcă Serviciul Maritim merită să se scrie despre el ceva mai mult.

Arhim. SCRIBAN

Cugetări

Fiți dreți cu toată lumea, dar mai ales cu copiii!

De câte ori ai obrazul să i spuți cuiuivă, căte un mic adevăr — nu poți fi decât un obraznic...

Fotoșii vă de zilele de aur ale copilăriei. Din aurul acestor așă de scump, veți făuri, veți bate moneta cu care trebuie să trăiți tot restul vieții!

Crldm.

Un Cămin... deosebit

În București, se află un Cămin, care poartă numele chiar al scopului pentru care e făcut și anume: al «FETE-LOR TINERE».

Au și fetele, bine înțelese cele dela țară, un cămin al lor pentru momentele de restriște, când vin după serviciu la oraș și n'au unde sta. Atunci vin aici, unde în schimbul unei mici sume, găsească loc de odihnă și o hrană mai bună. Despre acest cămin a scris D-na Sanda Matei, cândva în ziarul «Universul», aducându-l laude și dând chiar exemplu despre o fată care n'avea nici un adăpost, trimțând o acolo, dar... tânăra n'a ajuns la Cămin, după cum se spunea.

În sfârșit, am avut ocazia să vizitez acest local, care într'adevăr este model. Curățenia exemplară; înălțea, ordinea, toate din belșug. E vrednic de pomenit și lucrul care lese din mâinile acelor tinere, cari n'au cu ce să și plătească masa și dormitul în cămin.

Dar, nu numai lucru bun se poate vedea aici, ci și

lucru care lasă de dorit. De exemplu: o fată poate dormi aici, dar poate lua numai masa, dacă o plătește, iar restul timpului îl poate trece în oraș, sub motiv că și caută serviciu.

Firește, nimeni nu spune, că dacă a venit cineva la oraș, în acest cămin, pentru a și căuta serviciu, nu poate să găsească; dar, sunt unele, care săptămâni întregi, luni întregi, bat zilnic străzile Bucureștilor, fără a și găsi stăpân. De multe ori, amatorilor de slujnice, le sânt recomandate aceste fete, pe care niciodată nu le găsește, sau dacă întâmplător sânt de față, atunci cu un aer de îngâmfare cer cocoanelor, de obicei vin după ele, niște salarii mari, tocmai pentru a nu putea fi angajate. La fafaluș dintre cocoașă și slujnică la parte și Direcția Căminului, dar care nu are nici o putere asupra acestor pretențioase.

Din cele expuse, lese numădecat cerința principală pentru care este făcut căminul. Să găsești pentru fami-

lie, o slujnică morală, în care să ai încrederea și să și lași pruncul un minut, când interesele te cer în altă parte.

Dar dacă acestea sânt certate cu morala, cu bunul simț, cum mai sânt flinute în acest local de o perfecție fără asemănare?

Aici e totul. Dacă e venită o fată de la țară, credem că nu e nimerit să i se dea votam-nesam în oraș după serviciu, când acest local e făcut tocmai pentru a găsi de lucru acestor fete; căci slavă Domnului, amatoare vin din destul pentru a le lua la slujbă.

Ar fi de dorit, ca acest cămin să și ia lucrul în serios, căci cele de mai sus își au însemnătatea lor. Nu trebuie primită aici, decât aceia care pare a fi destoinice unei munci cinșite, iar nu ambițioase și pretențioase fără a fi destoinice și cinșite.

Diac. V. Fussu

Semănătoarele de neghină

De când ne-am pomenit români locuitori în sate am cunoscut cu toții pe așa numitele femei «Gura satului». Sunt niște flințe neastâmpărate cari nu și văd de casă și de lucru, nu iubesc munca deși dacă le ai spune că sunt lenese ar lua foc. Își lasă copiii nespălați și nemâncați își pun furca în brâu așa pentru ochii lumii și pornesc să bată cu ziua de cap, ulițele satului, trecând dela o vecină la alta. Le arde ceva sub limbă și trebuie să le răcoroască. Ele sânt purtătoare de vești uneori drepte de cele mai multe ori mincinoase, ele sânt postă fără plată a satului. Fac din țânțar armăsar, se jură că ceace spun e drept, șoptesc la urechea altor femei să nu dea vorba mai departe, pentru că atunci ele n'ar avea ce face.

Pe aceste femei ce și perd ziua cea scumpă cu vorbe și vești cari uneori învâlbesc pe creștini și îi fac de se încera, le cunoaștem cu toții și nici unul n'am vremea una din ele să fie nevasta noastră.

Dar de o vreme satele noastre mai cunos și un alt soi rău de femei. Încă dinainte de război și mai ales după încheierea păcii, ne-am trezit cu femei carise cred luminate de Duhul Sfânt, cari au luat locul preoților, s'au schimbat în apostoli și alegă după femeile harnice și după bărbații cuprinși de treburii să le tâlcuască st. Scriptură.

Se leagă de tine ca scutul de oale țigăie. În mână cu sfânta Scriptură câștigată de la alți rătăciți dela credință, te opresc în drum la porțită, ori intră în casă, deschide cartea la locuri anumite ca păcălirilor și încep să-ți arate că tu nu crezi bine, că iată cum scrie în Sfânta Carte și citeș un rând sau două și apoi încep să și tâlcuiască.

Le umblă gura ca melița, ochii le scapără de plăcere și pot arăta țilinta, și greu

mai scapi de ele dacă te prind. Își arată că nu trebuie să dai nimic pe Biserici și pe preoți, că ei sânt mincinoși, că mulg pe creștini, că botozul din pruncie nu e bun și trebuie să ne botozăm din nou, că e păcat să ținem în casă sf. cruce și icoanele sfinte. Și câte nu mai spun cu mîntea plină de mândrie diavolească. Torăces ceasuri și nu se ostenesc. Tot ce au auzit dela «Apostolii» mincinoși ai pocăliților și altor rătăciri străine iau de lucru sfânt și își țin de datorie să vestească și altora. Sunt semănătoarele de neghină, proorocițele care ne lăsează: cari, dacă nu ar fi, pocăliți și alte secte mincinoase nu ar putea pătrunde în satele noastre.

Dintre început rătăcirea a venit dela femele, că ele sânt mai slabe la mîntea și la judecată decât bărbatul, și ușor le iea de pe picioare orice îndrăgător de vorbe mincinoase.

Aproape în fiecare sat în care avem azi pocăliți studenți în biblie și alți rătăciți începutul l au făcut femeile.

Ele au căzut mai întâiu în rătăcire și atăta își bat pe bărbați la cap, sau pe alte femei sau oameni până mai trag cu ele și pe alții.

Dar Sf. Pavel a spus că: «Femeia să facă în Biserici». Femeia nu e aleasă de Hristos între apostoli și nu a pus-o nimeni să predice. Ea trebuie să învețe pe copiii săi la lucruri bune, să și țină credința față de bărbat. Dacă cineva, chiar bărbat fiind, învață altfel decât Biserica ajunge sub greu păcat și blestem. «Cine nu ascultă de Biserici și și fle ca un fariseu și vameș» zice Hristos.

Noile proorocițe, bătrâne sau tinere, semănătoare de neghină în grăul Domnului nu trebuie răbdate de satele noastre. Bărbații lor sânt mai întâiu datorii să le cumintească, oprindu-le de a și pierde vremea cu învățăturii și lucruri cari nu s de capul lor și silindu-le să și vadă de casa și copiii lor.

Iar creștinii și creștinii din sat să nu le iea în seamă, că și când n'ar fi. Sunt niște zăpăcite și nimic mai mult.

I. Agărbiceanu

Alexandru Xenopol

S'au împlinit 10 ani de la moartea marelui istoric și filozof A. D. Xenopol. Comemorarea morții sale a trecut aproape neluțată în seamă. Un serviciu divin pentru odihna sufletului marei dispărut, s'a oficiat într-o biserică din București, la care a luat parte un public restrâns, dureros de restrâns.

Doar câțiva cărturari, cari încă se gândesc la cel ce ne-a dat cea dintâi și cea mai completă istorie a poporului românesc, de la origină până în zilele noastre, — au luat parte. Oficialitatea și atatea societăți culturale, subvenționate și protejate, n'au găsit cu cale să-i proslăvească memoria. Xenopol, ca și alți oameni mari pe cari i-a avut neamul nostru, a fost dat uitării.

Cine mai are vreme să se gândească azi la Xenopol, la Părvan, la Vlahuță, Eminescu,

precum și la toți acei cari au luptat și au ajutat la unirea Principatelor și la înălțarea idealului nostru național?

Cine mai are timp pentru lucrurile acestea? Sunt alte fapte, sunt alte lucruri mai curente, mai la ordinea zilei — cum se zice — care merită mai mare atenție decât pomenirea lui Xenopol, Părvan, Edgar Quinet și Jules Michelet — 2 scriitori francezi cari au contribuit nespuse de mult la unirea Principatelor în 1859, și cari azi sânt atât de necunoscuți la noi.

Să mai amintim că Regele Carol, neuitatul organizator și întemeitorul României libere și moderne, nu are încă o statuie așa cum ar li trebuit să o aibă?

Uitarea și-a întins vâlul peste auzirea atâtor oameni, amintirea ce trebuia să rămână neștersă în sufletul nostru.

Într'un mormânt umil din cimitirul Belu, nemişcăm, cu o cruce de lemn la cap, depe care

O lovitură dată „Astreii”

Vechea instituție de cultură și de propagandă românească «Astra» dela Sibiu a fost paralizată în activitatea ei zilnică de către oamenii cari aveau o înaltă și conștientă datorie să sprijinească această instituție culturală. Din partea Statului român (și nu ungar, ca altă dată) Societatea «Astra», anul acesta, a primit o cruntă lovitură: 1.200.000 lei din veniturile acestei societăți s'au oprit de către Statul român.

Președintele și secretarul «Astreii» nu mai primesc salariul cuvenit pentru munca depusă spre întărirea și înflorirea acestei instituții. Pe când atâția trepăduși politici primesc lefuri pe degeaba, atâția scriitori primesc subvenții din partea Statului, pe motivul că fac parte din vreo societate de propagandă culturală la sate, care nu desfășoară nici un fel de activitate dar care este susținută și înființată de oamenii guvernului, susținătorii «Astreii» sânt împiedicați în propaganda culturală, temeinică și adevărat românească, luându-li-se mijloacele tratului zilnic.

«Răul politic a rănit sufletele curate ale conducătorilor «Astreii» cari au dat dovadă de mult suflet și de multă conștiință în propaganda culturală pe care am desfășurat-o, de când se află în fruntea acestei societăți». Că lucrurile stau întocmai, lăsam să ne vorbească d. V. Goldiș, președintele «Astreii»: «Cu ziua în care am fost ales președinte al ei, la «Astra» s'a pornit o viață nouă. «Aduceți-vă aminte de serbările de înfrățire dela București, de puternica manifestație dela Ateneu, sub presidenția principelui Carol, de recepțiunea «Astreii» la Academie prin Regele Ferdinand, în primăvara anului 1924, apoi de grandioasa serbare a centenarului lui Avram Iancu, în toamna aceluiaș an, tot sub presidenția marelui rege, cu asistența adorabilei noastre regine Maria, întreaga familie domnitoare și toată Țara Românească. Mergeți și vedeți crucea lui Iancu, pe cel mai înalt pisc al muntelui Găina, Casa de cultură pentru Moți, în preajma casei de naștere a lui Iancu, cimitirul de la Tebea, unde zac osemintele lui; și căminul cultural, pentru țărâni dela Tebea, ridicat tot de «Astra», lângă Mormântul Iancului.

În adunarea generală de la Arad (1924), s'au reformat statutele, creindu-se noile unități de muncă, prin despărțimintele centrale județene, etc.

«Astra» a fost amenințată de un fel de criză, de lipsa fondurilor primite până aici dela guvernele țării, pentru înlesnirea muncii noastre. În anul 1928, ni s'a refuzat suma de 150.000 lei din competența noastră iar în anul 1929 ni s'a dat în total numai 400.000 lei, în loc de 1.600.000. Cât ni s'a convenit ca chirie pentru clădirile «Astreii» dela Sibiu, unde este adăpostit liceul de fete al statului, și pentru internatul de fete, pe care «Astra» îl susține de 10 ani, tot pe seama aceluia liceu.

În 1927, prin deciziunea consiliului de miniștri, a hotărât să dea «Astreii», totdeauna, anual, o subvenție de 3 milioane, dar guvernul din 1928 a redus această sumă la a treia parte, iar acum a redus ajutorul la 400.000 lei.

Așa a grăit d. Goldiș. Această societate culturală, care are organizații în Basarabia, în Dobrogea și în Ardeal pentru culturalizarea satelor și care are în spate noianul unei activități de peste 70 ani, este adânc lovită în toată alcătuirea ei.

Președintele lui «Astra» i se cere demisia. Pentru ce?

Pentru că acest bărbat a muncit cu cinste și cu vrednicie, vreme de 7 ani de când stă în fruntea «Astreii» pentru binele poporului prin faptele înfloritoare ale «Astreii».

Pentru întărirea «Astreii» și pentru culturalizarea temeinică a poporului — cu proprii jertfe — președintele, d. V. Goldiș și secretarul «Astreii», părintele I. Agărbiceanu s'au hotărât să slujească înainte, fără leafă. O jertfă curată și edificatoare venită din partea aceluia cari au simțit fierul temnițelor reci ale Ungurilor, pentru cauza românească.

Azi pentru cultura românească, ei sânt sabia lui Damocles mînuită de oamenii cari pun' mai presus biruința patimei politice, de cât biruința «Astreii», care de 70 ani poartă cu mândrie faclia culturii în inimile satelor românești.

N. C. Munteanu Muntmar.

Taxe pe lux

Ministerul de Finanțe a hotărât, taxe noi pe lux.

Măsura e mai bună decât toate. Credem că prin această sâtențele noastre vor reveni la îmbrăcăminte lucrată în casă, căci nu va fi nevoiță să mai plătească taxe așa mari pe mătăsuri.

atâția alții. Au lucrări de specialitate filozofice, lucrări ce sânt cercetate de toți acei ce se ocupă cu studiul acesteia. Pentru cei tineri Xenopol a fost un îndrumător, căci încuraja și înbărbăta pe toți acei ce se dedicau studiului istoriei, dându-le chiar mijloace materiale pentru studiile lor.

Azi mai mult ca oricând, opera lui Xenopol trebuie citită. Azi când se scrie și se tipărește atât de mult, azi când sânt cărți ce se tipăresc și răspândesc numai prin intervenția unui om al zilei, cartea lui Xenopol nu are nevoie de nicio reclamă. Reclama e însăși ea.

Cei cari vor citi-o vor câștiga nespuse de mult. Vor vedea că și altă dată, în trecutul atâtea de sbucimnat al neamului nostru, au fost împuri mult mai grele ca azi, iar vecinii erau tot atât de rău voitori cu noi ca și acum, și cu toate acestea n'am pierit. Statium în toți să citească «Istoria Poporului Românesc» a lui Xenopol. E cea mai completă istorie a României, e «Cartea neamului nostru».

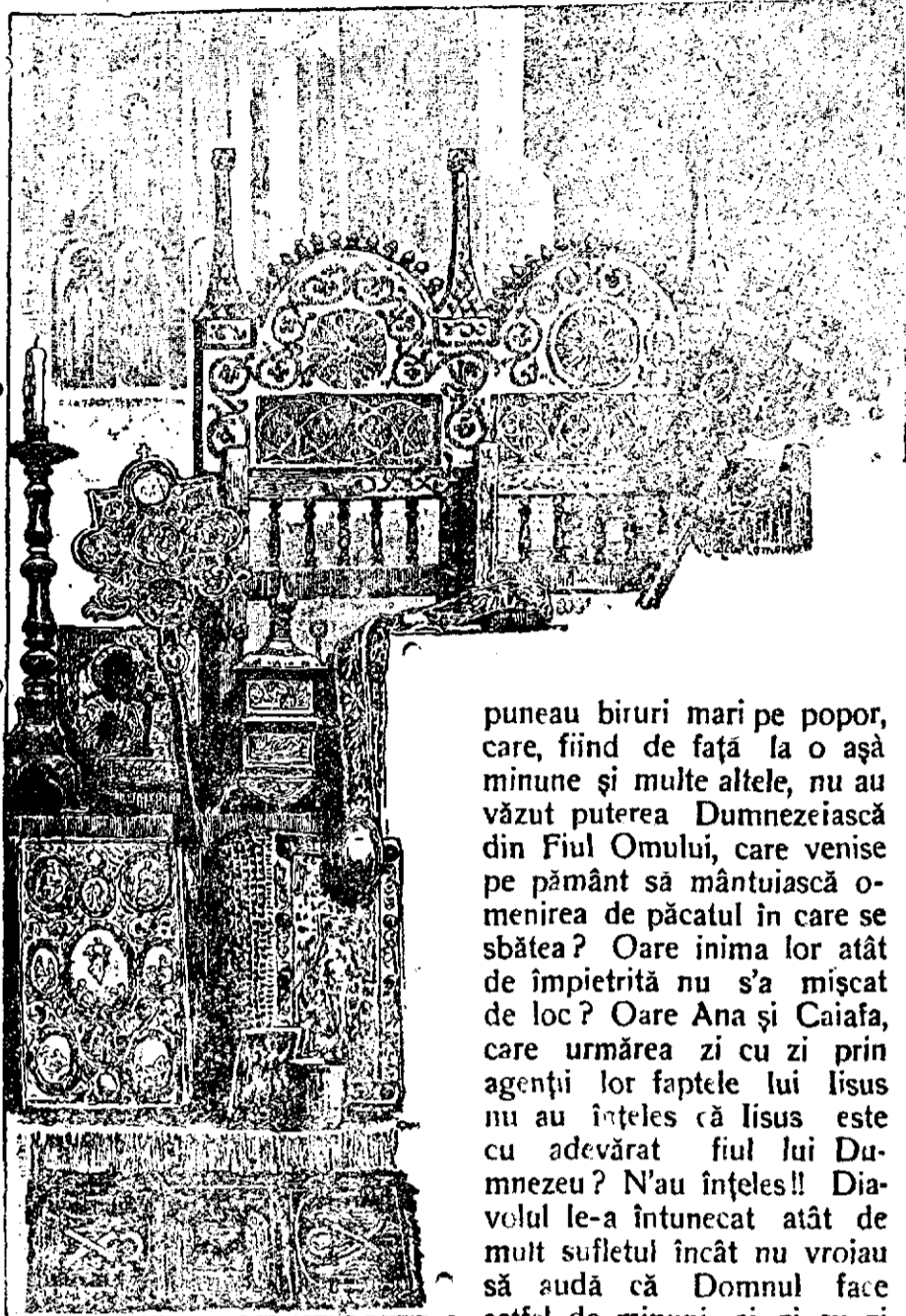
Gh. I. Marinescu.

PAGINA LITERARĂ

DUMINICA SLĂBĂNOGULUI

Ravașe intime Seara la sat

Caffé chantant. -- Iov. -- Chiria casei

puneau biruri mari pe popor, care, fiind de față la o așa minune și multe altele, nu au văzut puterea Dumnezeiască din Fiul Omului, care venise pe pământ să mântuiască omenirea de păcatul în care se sbatea? Oare inima lor atât de împietrită nu s'a mișcat de loc? Oare Ana și Caiafa, care urmărea zi cu zi prin agenții lor faptele lui Iisus nu au înțeles că Iisus este cu adevărat fiul lui Dumnezeu? N'au înțeles!! Diavolul le-a întunecat atât de mult sufletul încât nu vroiau să audă că Domnul face astfel de minuni și zi cu zi căutau să-l prindă și să-l omoare.

Suntem în a doua Duminică din postul sfințelor Paști. Mântuitorul nostru Iisus Hristos propovăduiește pacea și iubirea a doisprezece apostoli după El și cu popor mult. Vindeca boalele care rod timpul, scoate dracii din suflete, curăța leproșii și iată că-L vedem venind iar în C-pernaum, ca să săvârșească iarăși o minune. Aci în C-pernaum Mântuitorul Hristos merse într-o casă. Mulțimea năvălește peste El ca să-l asculte graiul, învățăturile frumoase. Era atâta lume, că dacă cineva ar fi vroit ca să pătrundă înăuntrul casei nu putea.

Pe drum înaintau încet, patru oameni ducând un pat, în care zăcea un slăbănog. Seta de a vedea pe Domnul și de a se vindeca de boala slăbănogului făceau ca pașii să se grăbească și să ajungă mai repede la cel Atotputernic ca să-L roage să-l vindece de această boală. Ajungând în dreptul casei le fură cu neputință ca să pătrundă înăuntru unde era Iisus, din cauza mulțimei. Atunci oamenii care duceau pe slăbănog se sură pe casă și descoperiră o parte din acoperiș, apoi cu frânghii lăsară pe slăbănog cu patul, în fața Mântuitorului.

Văzând Iisus credința care era în slăbănog, îi zise: «Fiule, iartă-ți se păcatele». Fariseii și cărturarii care-L urmăreau, auzind aceste vorbe, au început să cărtească, spunând că grăește hule, că nimeni nu poate să ierte greșalele, fără numai unul Dumnezeu. Și Iisus cunoscând inimile lor le-a zis: «Ce cugetați acestea în inimile voastre, ce este mai lesne o zice slăbănogului: iartă-ți se păcatele, sau; scoală-te ia-ți patul și umbla; și ca să știți că Fiul Omului pe pământ are putere de a ierta păcatele, zic slăbănogului: «Scoală-te și-ți ridică patul și mergi la casa ta». Și îndată slăbănogul s'a sculat și a luat patul și a plecat printre mulțime afară.

Poporul care era înăuntrul și care a văzut minunea a început să laude pe Domnul zicând: «Niciodată nu am văzut așa».

Fariseii și cărturarii, care despoiau casele văduvelor,

Pr. Dem. Iliescu

Rugăm stăruitor plățiți
abonamentul

Dragă Zoițico,

Stau la pândă ca vânătorul și cum văd că Luxanda a ieșit în minunatul pridvor și s'a așezat în pătuțul ei, întind creionul și hărtia. Ea surâde iar eu o descop, o descop până o obosesc și ea nu se supără, ci doar întoarce perina, închide ochii și acesta e semnalul prin care mi-arată că nu-mi mai poate povesti nimic. Azi iată ce mi spuse:

Cât am stat în școală, n'am văzut nici un spectacol decât teat ul cu opere și la care asista lume aleasă, în cât azi când arare mai dau pe la teatru, mi se pare că sunt la bălci.

Mergem la Caffé chantant astă seară, îmi zise soțul meu, punându-mi în mână o mulțime de trandafiri legați c'o panglică tricoloră, care nu era cu culorile noastre naționale ci cu cele italiene. Și ne zise el, acest manunchiu de flori, îl vei da artistei care va cânta foarte frumos astă seară. Ne-am dus amândoi la o grădină, care se cheama Partacov, în ea era lume foarte multă, dar eu nu cunoșteam pe nimeni. Cum am intrat, soțul meu m'a lăsat singură și a dispărut după o cortină petișică și murdară. Lângă mine a venit de s'a așezat un ovreiaș can șua bine s'o face pe transformistul vreo zece capete: Napoleop, Păpa, Garibaldi, Victor Emanoil, Darwin, Paganini, Verdi, Dr. Davila, Alexandru Cuza, Cogălniceanu și alții. Acesta mi facea aluzie la ceia ce se petrecea după perdea cu soțul meu și cu artista, căruia, chiar eu, trebuia să-i arunc buchetul, ca dovadă de admirație pentru talentele ce avea, dar ce să prăpesc? Naivitatea mea, d'atunci, mi-a explicat baronul Ginsburg, după patruzeci de ani la Monte Carlo, când mi-a dat bilete și m'a invitat la teatru său.

M'am simțit onorată că m'a cunoscut și mi-a dat atenție. Chiriaș al unei vecine, soțul meu, mai înainte și după căsătorie, se vede că n'are în încă legături de simpatie cu dansa, căci, când mă văzu că arunc flori din mână artistei, și că profesorul sare pe scenă să-i sarute mână sa le ridică și să i le ofere, să facu roșie ca bujorul, veni la mine și mi zise:

Ce te deranjezi pentru stricata aceia, care-ți ia barbatul? Nu înțelegi nimic alt decât că eu stam mereu acasă singură; iar profesorul la Lia Stechini la Caffé chantant. Când ve ea acasă, se certă cu mine, arunca farfuriile, eu plângeam și citeam, tânguindu-mă bătrânel Tarsita Baduleșteanu, care și ea partinea profesorului, care fu-se chiriașul dragălaș al surioarei sale, cea care mă muștrase la Caffé Chantant. Lume!

Soțul meu se lăudase către părinții mei că era licențiat și

c'a atare delegat ca director al Liceului Enăchiță Văcărescu, care atunci se înfășurase. Adevărul era cu totul altul: Licența n'o luase iar la direcție, suplinea pe Vasile Paun, profesorul principelui Ferdinand, care nu venea la Târgoviște. La București fusese în două rânduri ca să dea examen pentru licență și cazuse deoarece sta cu totul d'alt ceva decât de n'văfătura. Alina că o operă scrisă conțea pentru dobândirea titlului, s'apucase să traducă pe Iov în versuri albe și după ce se supăraser de italiană, începuse să mai stea p'acasă și să se apuce de lucru. O vreme era parcă altul.

Lupu și schimbă părul dar n'aravul nu. N'a trecut mult și iar a roit-o la București, însănu-mă cu a doua fetița foarte bolnavă și cu chiria casei ne plătita, ca și lemnele și leașa servitoareii. Armata toată, după răboiu, ședea pe la Târgoviște. Pretutindeni muzici, baluri banchete, excursii. Mă luptam cu lipsa, plângeam, mă uitam în calea soțului meu, care nu mai venea!

În acest timp generalul Vlădescu fratele mamei ședea la părinții mei, el din când în când venea la mine însoțit de colonelul Polizu, Alex. Glogoveanu maiorul Hubch și Alexandru Voinescu, unchiul lui Bratescu Voinescu. Eu, se vede că eram așa de frumoasă, în cât toți a-

ceștia mă cântau și mă cântau dar, în loc să mă bucur m'apuca rău capul și eram bucurată, când li vedeam plecând.

Odată colonelul Rasti, găsindu-mă singură mi căzu'n genunchi și mi trânti o declarație în franceză. Ce n'legeam eu atunci când li văzui c'o tunică roșie, cu atâtea fireturi și decorații și cu sabia zăngănită jos la dușumea, fugii afară tremurând; iar lui li trimisei un pavar de apă crezând că l-a venit rău, așa văzusem eu că făcuse o lemeu într-o pieță la Caffé Chantant. N'a mai dat colonelul pe la noi, nici nu și a mai scos chipul la mine, când trecea pe stradă și eu eram cu fetița'n brațe pe balcon și plângeam.

Ajunsesse copilă mea scândură, o țineam cu fel de fel de medicamente și o habă mi-a scăpat o scâldând-o Lunea cu buruienii timp de trei săptămâni și oblojind-o la pânțele cu cataplasma de ierburii.

Aveam 18 ani când îmi cânta Hubch cu vioara până la ziua și eu credeam că el se obosea pentru geții săi, cu cari venea la o proastă ca mine. Optsprezece ani și o frumuseță răpitoare, când profesorul petrecea la București, optsprezece ani când am fost jeluită de toți banii zestrail de către tovarășul vieții mele.

Vai!

BABA VIȘA

Simbol

Ion Constantinescu—Stejar

Se prăvălește-amurgu 'n zare
Alerg prin lanuri licaric,
Iar Christ stă veghe pe cărare,
Purtând cununi de bid.

Și un moșneag albit de ani
Aprinde candelă de lemn,
Aduce 'n dar flori de castani,
Iar ruga lui în semn.

Cărarea tristă și pustie
Și harfele se aud în Cer,
Lumina scapăra din cuie
Trecând prin suflete ce pier.

In ore de tristețe

In ore de tristețe, suferință,
Când sufletul, durerea 'n taină-și plânge,
Îmi pun în palme tamplele ferbinți,
Gândesc, și văd cum viața mi se stinge.

Și amintiri din tralul meu pustiu,
Se ngrămădesc în mîntea mi obosită
Și aș vrea — o albă floare 'nt'r'un sicriu —
Să nchid nădejdea mea neimplinită.

Ci, când privesc în colțșarul meu
La chipul Celui dus la răstignire,
Ușor îmi pare jugul vieții greu.
Și rugăciuni șoptesc cu mulțumire...

A. Luțcau.

DESPRE DUEL

de Lt. Colonel EM. BOTEANU
din Cavalerie

— PARTEA III. —

Sub Carol al IX-lea, Eric al III-lea și Ludovic al XIII-lea se provocau numai dacă trecând printr'un loc strâmt (precum un gang) pulpanele hainelor s'ar fi atins. Orice injurie cât de puțin gravă da naștere la o imediată eșire pe teren, iar martorii luau parte activă la acțiune și 5 sau 6 perechi se bateau pentru un șnur capriciu. D-l de Sainte Croix, în timp, de nu mai puțin 5 ani, omorâ 41 de gentilomi în 112 întâlniri la

urg cartierul general al statului major.

Strasbourg era un orașel vesel, ospitalier, simplu de viață. Străinul 'ra bine îmbrățișat mai ales dacă purta uniformă, căci alsacienii erau toți soldați și-și închipuiau că găsesc un frate în militarii ce veneau să țină garnizoana.

Bătrânii erau vechi soldați, tinerii așteptau cu nerăbdare al 18-lea an pentru a li înrolați; un băiat era desconsiderat dacă nu servea țara.

Dacă s'ar fi bătut alarma, fiecare cetățean ar fi pășit pragul și ar fi știut să încarce arma, să mănuiască sabia, să drezeze un cal, încât se putea zice: căți oameni atâți soldați. Poporul din Strasbourg, care

De cum vâul serii începe, ca să-și cearnă pe întinsuri zăbrănicul întunericii, apoi din apropiate împrejurimi sau chiar fiind pe ulițele plăcutelor noastre sate, se aud puternice chiote și înălțătoare cântări, care duc ecoul până'n fundul celor mai adânci văi.

Manifestările acestor imbiatoare melodii, se datoresc flăcăilor ce hoinăresc pe drumuri, ciobanilor de la țările, bucumișilor și cimpoiașilor cuprinși de vrajă, care în dorința de a aprinde focul năzuințelor lor, se așează pe creasta vreunei movile sau la marginea vreunii isvor tainic și cântă culele o doină de își fură sufletul.

De stai în pridvorul casei și ascuți adânc la freamătul doinilor al codrului, sau la murmurul isvoditor de taine a vreunii pârâias, farmecul necunoscut te prinde în mreje și te duce cu firea prin sferele celor mai înălțătoare clipe.

Când și când, se aude câte un prelung strigăt de chemare, care vestește tineretului, — claca — de la casa cutărui bătrân sfătos.

În timp ce această veste a prins de știrea tuturor, porțile și gardurile încep să trosnească de bețe, iar luminile slabe de pe la ochiurile de geam, rând pe rând, se sting. După ce s'au adunat toți la răspântii și dau binețe, pornesc cu alai la «șezătoare». În urmă, ici și colo, pe la adăpostul vreunii gard sau lângă furca puțului, întâlnești câte o pereche de îndrăgostiți, cari se îmbrățișează.

După ce se astămpără toți, o tăcere morntală domnește întreaga fire.

Târziu când cocoșii vestesc jumătatea nopții câinii încep să latre, în semn, că flăcăii și fetele se întorc de la clacă.

C. Georgescu-Obreja

Roșie

Roșie, ca roșia cea bună
Și gustoasă,
Roșie și albă — o cunună
De mpletire așa frumoasă;
Roșie ca fraga
Fragedă și dulce,
Roșie și albă este 'ntreaga
Marmură a cârnii tale —
Ca mătasea de petale.

Gândul meu
De-apururi vine —
Iar și iar —
Să se plece, să se nchine,
Să se culce
Peste tine —
Ca un har
Dela bunul Dumnezeu.

Cridim.

In serile de iarnă

Este luna 'n care 'ngheață
Apa 'n vad;
Și din ceruri pe 'ndelete
Fluturi cad.

Fluturi albi din zare'n zare
Cad greoi,
Agățând ușor pe ramuri
Albe foi.

Lângă vatra care scoate
Norul de fum,
Dot moșnegi cu albe plete
Stau acum.

Și vorbind de câte toate,
Picotând,

Mai aruncă lemne'n vatră
Când și când.

Un tăciune fără lucru,
Ce i dă'n gând,
Fumegă și sare'n lături
Șuerând.

Un moșneag ce din visare
S'a trezit,
Dojenindu l cu blândețe,
L-a oprit.

Pacea sfântă e deplină
Prin prejur;
Clinchete de clopoșel
Sună 'n drum.

Emilia R. Popescu

BRAȘOVUL CULTURAL

FUIOR (4-a urmare)

INFORMAȚII

In sala de recepție a Liceului 'Andrei Șaguna', cu o asistență foarte numeroasă...

cât reduce debitul de lapte și apoi atrofiază mamele. Dar trebuie să se știe că alcoolul trece în lapte în 15 minute.

Un învățat străin a spus că, toate boalele din lume n'au decimat atâta lume, cât a decimat alcoolul.

Invățați Darwin a atras atenția asupra omenirii: 'Feriți vă de boalele ce iau naștere din cauza băuturilor'.

Dacă ne coborâm în masa băutorilor, ei însuși recunosc, dar n'au ce face. Dacă întrebăm o națiune cât o costă spitalele cu alcoolici...

Noi abia azi constatăm rezultatele. Tot el a spus că aceste boale — se poate ca tocmai la a 3-a sau a 4-a generație să se ivească.

Ex: Franța voind să cucerească pe Negrii din Africa, i-a mbătat cu alcool, și i-a câștigat. Anglia la fel a făcut cu Egiptenii...

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Deci, alcoolul e o armă puternică prin care s'au cucerit popoare. S'a căutat să se facă din el un panaceu...

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Dacă pui aceiași întrebare celor dela căldură, îți dau răspunsuri: ca să ne mai răcim, sau: pentru că ni-i prea cald.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Ce spune știința de această otrăvă?

Această otrăvă introdusă în organism, se localizează în cel mai scump organ — creierul și în organul generației. Lovește, deci, omenirea la izvor.

Correspondent

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Nunțile noastre ar trebui prezidate de Venus — de mireasă, nu de Bacchus, căci s'a constatat că, în general primul născut lasă de dorit ca inteligență, ca rezistență fizică etc.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Femeia, care bea în timpul sarcinei, n'o poate suporta, ori în cel mai bun caz, copilul moare de mic, dacă nu e născut chiar mort.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

S'a făcut experiență cu o cățea căreia în timpul sarcinii s'a dat alcool. Rezultatul a fost că unii căței au fost morți, alții debili, în cât după câteva zile au murit.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Tot așa s'a încercat cu câteva găini, căora li s'a dat spirit, și s'a constatat că partea cea mai hrănitore dela ouă — gălbenușul — era mult redus — chiar la jumătate.

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Mai departe: alcoolul are mare influență asupra alăptării, întru

— Răspundem: adunările și societățile noastre dovedesc răul ce l'aduce alcoolismul. Franța, cea mai civilizată din Europa...

Atâta fericiți, îmi pare o povară în suflere, în lume, domol se face seară...

Cine ești bătrân și cum ai culestat să intri în nălotul păzii? M'am jurat...

Din marea bucurie să simțg doar o frântură... Tu ai în graiu, amestec de teamă și de ură... Vă temeți? Dece oare? Eu nu-s așa de rea...

Dece mă privești crunt? (fute) Ce vrei și cum te chiamă? Cum, nu știți cine sunt?

Grădina se întindecă. Vremea se preface într-o zână. (văzând-o) A! Vremea-Vrăjitoarea... În lume: Rău și Bine!

Sunt veacul care trece, sunt veacul care vine! În meșteșugul firei: Schimbarea, veșnic mers; Sunt viersul ce se naște, sunt viers uitat și sfers...

Sunt vântul lin ce adoarme pe-a verilor vioară! Mă veți cunoaște 'n Toamna duioasă 'n Primăveri, În trei cuvinte 'nseris: Sunt Astăzi, Măine, Eri!

Vin Zolite cu mine... Cu mine-i Inserarea Ce'n manta de neguri cernește Depărtarea... Sunt plug în hăul vieții; cu el, să știți să ari, Sub brazăscund sămânța avânturilor mari!

Ce bine faci pe lume? Las iarba ca să crească, Un loc dau fiecărui sub cruci, să se odihnească: Dau flori înmiresmate albinelor din stup...

Și lumii-i dau iubirea 'n împera, heri de trup; Siharilor, dulci visuri, nădejdi; oricărui munte Il dau 'nălțimi uriașe: înviforata-i frunte...

Se macină prin Vreme, devine tot mai mic Din stema 'nzăpezită nerămânând nimic! În drumul meu, în sufler de obidiți, se aprinde Nădejdea, o scântee, o flacără, — se nădădește...

Se 'mpraștie, vălvoarea se urcă tot mai sus Și 'n hora ei caprinde pe Domn și pe Supus; Increderea în zile ce vor veni mai bune;

Dau tron de regi și aur atâtor minți nebune; De asemeni fericiți, primește când li pun Otravă, în cristalul cu vinul cel mai bun. Cu prisosință: — Cântul, Uitatea, Vesella...

Prilej de reculegeri, și glia... Nu dau destul? Răspundeți e darul meu sărac? Femeii-i pun pe buze însăngerări de mac. Dar răul?

Spune, răul? Femeii ce petrece Ca să l'aduc aminte că totu'n lume, trece Ca anii nu înșală, și clipele, nu mint, Li cern ușor — în părul bogat și greu — argint;

Din zilele i mărășe-i fac zile chinuite... Iar omului din viață, îi storce pe nesimțite, Căci eu sunt Amăgirea: dau tot ce nu v'am dat!

Pentru'n sărut, — dau chinul; pe-un zâmbet — un păcat! Iar tuturor ce gustă în viață desfătarea Dar un întins de ape, încremenite, moarte Sfârșitul așteptându-și, pământu'n rostogol, În vecinica 'nvărtire, s'o prăbuși în gol... (plere).

A fost ceva? Nu-mi pare... Ce bine c'ai venit... Dă-mi mâna... Aduc daruri...

Atâta bunătate și atâta bogăție Mă furecă, mă 'ncântă... Ah! nu mi e dat și mie Să vie să mă ceară chiar smeu din pustiu...

Ai răbdare cumnată nu-i tărziu! (intrând) Vășteaptă lumea 'ntregă, v'asteaptă tot palatul...

Nu vrei să vezi pe tata? Da? Unde e 'mpăratul (ies) Nu i nimeni? Nici suflare de om acuma în Grădina... Tu?

Mie e teamă cu voi ca să rămân. Nuntași? Cu 'mpăratul, se 'ntrec în temenele Domnișele?

Sfioase parc'au căzut din stele Le dau tărcoale crăi ca niște 'mpănași Cei mai bătrâni, la mese votoși de parca-s frați Glumesc și'n voe bună cu vinul mi se'ncurcă... Dar Chelărița? Spune-mi? Cu ea o s'am de furd.

(Va urma)

Din țară

Desfacere de logodnă. — A. S. R. Prințesa Ileana în înțelegere cu M. S. Regina Maria și cu Iulita Regență, a hotărât să desfacă logodna...

Prizonierii din Rusia se re-întorc acasă. Din spusele unui fost prizonier în Rusia, reîntors de curând la Târgu-Mureș...

Cu Matei Eminescu, se stinge ultimul vâstar din familia lui M. Eminescu.

Născocire românească. — D-I Nița Pavelescu, agricultor la Blejești — Vlașca, a născocit în urma unei munci neîntrerupte...

Această mașină de secerat, se poate transforma foarte ușor pe câmp, de oricine în cositoare.

Iarăși salariile. — Primim din diferite locuri scrieri depe la învățătorii și preoții, care ne spun că nici până acum n'au primit salariile pe Decembrie...

La Nistru. — După prinderea curierului sovietic Caramanov, în apropiere de satul Vadul lui-Voda...

100 ani de la eliberare. — Grecia va sărbători anul acesta 100 de ani de la independența sa.

Rușii fug în Polonia. — Zilnic trec țărani ruși în Polonia. Autoritățile poloneze li primesc cu multă bucurie și îngrijesc de ei.

Serbările independenței vor fi organizate în Aprilie și vor străluci mult prin serbările dela Dejli.

Politice

Femele primar. — În comuna Voinești jud. Vaslui a candidat pentru locul de primar și o femeie, d-na Zablovechi...

Este primul caz în țara noastră. Dar, mirare! numele nu e românesc.

Din Străinătate

Comandantul Diviziei 6-a și Președintele Societății 'Cultur Eroilor' Filiala Focșani

General (ss) PISTRITU.

LICITAȚIE

În ziua de 20 Martie 1930 ora 10 dimineața Comitetul Societății 'Cultur Eroilor' Filiala Focșani...

Valoarea lucrării se ridică la suma de lei 500.000 pentru compania de lucru a anului 1930.

Concurenții vor prezenta în ședința garanția legală de 6% fie numerar fie prin bonuri.

Supra oferte nu se admit. Orice informații se pot lua între orele 10—12 dimineața la Comandamentul Diviziei 6-a Focșani...

Comandantul Diviziei 6-a și Președintele Societății 'Cultur Eroilor' Filiala Focșani

General (ss) PISTRITU.

Chieles Impărat

Poveste scrisă în versuri populare după P. Ispirescu de SERAFIM IONESCU

Toată lumea ce privia... Chieles țipa cât putea și se văita cumplit... Că măru l'ar fi plesnit... Capul și se vâlcăria...

Tot felul de murdării D'asupra bordeiului, Chieles răbăt'n sinea lui, Mai ales că, în bordei Se gasia ori și ce vrel: Podoabe, scule alese, Frumuseși ce le aduse...

După multe plecături, Milogeli și rugăcuni, Impăratul a oțat Și, abia s'a 'nduplecat Ca să încuvînteze Chielesului să-l urmeze...

Trec din nou și mic și mare, Dar domnița nu greșește Tot pe Chieles îl lovește, Iar ei dă fuga strigând Și mâna la cap ținând...

Impărații, prințșorii, Ce veniseră s'o ceară, Cu toții se înmălbună De rușinea ce prîșie, Căci ea li disprețuise În locul lor alegând...

Chiar împăratul surăde, Iar ginerii, cei doi prinți, Parc'ar fi fost scoși din minți, Răd cu lacrimi, chicotesc. Toți li lasă și pornesc...

Peștorii, prințșorii, Ce veniseră s'o ceară, Cu toții se înmălbună De rușinea ce prîșie, Căci ea li disprețuise În locul lor alegând...

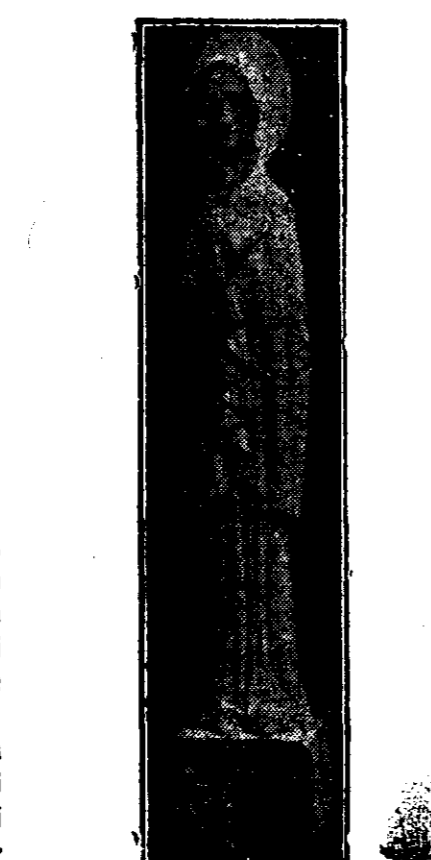
Peștorii, prințșorii, Ce veniseră s'o ceară, Cu toții se înmălbună De rușinea ce prîșie, Căci ea li disprețuise În locul lor alegând...

Peștorii, prințșorii, Ce veniseră s'o ceară, Cu toții se înmălbună De rușinea ce prîșie, Căci ea li disprețuise În locul lor alegând...

Aruncând cu bălării,

Voi, nemernici ce sunteți!

— Va urma —

MADONA I. Gheorghijă